

**Brev till Sophie Elkan från
Selma Lagerlöf: 1914-1917 : L
84:1 - 45**

Lagerlöf, Selma,

HS L 84:1

National Library
of Sweden

2399.

Järnsten.

Det är ännu så varmt, att jag kan sitta ute
och skriva. Jag håller till på verandaen och
framför mig ha sitta två gäns stätt namn skilt-
vakter i två timmar och soviet. De äro prunnar
num ringlar när här dags på brat. Det är bara
då varens eld brinner i blodet, men de äro vilde.
Katten ligger på bordet bredvid mig och
beskrifna på minna papper. Han vill helst lig-
ga i Ruo, så att han kommer gång på gång å
skuffar med sin skinnning med nos. Han
är här i märskligt utgång och nyfiken på minsta
lag arbeta alldeles som dilly, hans stammader.

På samma gång jag njuter av friden kan jag en
starkt undran över hur länge det skulle på vara
nå. Varför skulle vår värld här i norden få vara i
fred, då allt annat förstör. Du känner aron i blo-
det och spår afrid och dylig. Jag känner icke nå
dant, men jag är ingen spåman. Jag kan bara
berätta ting som varit, förklara vad som för län-
gesom för sig självt, så det lovas framför mig i
blodet. Om framtiden vet jag aldrig något, ifall
jag inte kan sluta mig till det med mitt förstånd.

Om väntade jag mig ett Parig mellan järnstarkare partier
med användande framgångar och oberlag för låta
partier. Vad det beträffar österrikare och ryssar har

jag hittills utkast räta, och nu ser det ut som om det
skulle gå nå med de återstående. Då detta brev avgår ha
atminstone frammanför framgång. För det som jag tror,
så kommer världen att se ut vid fredslutet ungefär som nu,
bara att ofantliga världar äro förstörda och många Ruo
ställas ^{och människor} (ha fått lida). Det talas ju ibland om en belgisk
reparat-fred, det ber jag och ligger om i mitt hjärta varje dag,
men det går nog inte nå. Dinast är förstört heter det idag.

men det som är okänt och ljusligt i det som man
ju inte förstöras. Hus och gator rusa mig snart på
nytt.

Jag tänker ibland på min gamla grekiska filosofis-
filosofi, att allt som är, upphörligt måste förstöras för
att frammanför nya släkten ska bli skada på nytt bygg-
garnets glädje. Det är inte nog med den naturliga dö-
den, förvisningarna, förmintringen. Det tycks som om
förstörelserna i det behövde tid för att på lägga
allt öde. För världens framgång är den förskräckliga
Schima ädeläggarer lika nödvändig som Buddha,
skaparen. Både döderna och utrust genom döden kommer upp till
delar.

Jag tyckte inte Ellen Gray svarade nådligt i tidningen,
men annars vet du hur jag i hög grad misstänkte att hennes
för henne med allmänhet av det förskräckliga. Hon har två
gångar bytt sin åsikt, skrivet en gång till mig och handlat
tvärtom ^{två gånger i nöd!} jag har alltid trott, att hon var stor man
människa, men det tror jag inte mer. Om hon nu sitter
delvis glömt, så är det nog hennes eget fel. Det kan vara
svårt, att stå för en åsikt, men här var det ju bara tal
om en rent ekonomiskt hänsynsfullhet. Jag är nöjd
om, att jag Gray skrev till henne för tredje gången skulle
hon byta sin på nytt, men det gör jag inte. Det är väl
äldersomsavaghet hos henne.

Heidenström har råttat ut för en annan olycka skrivi-
ver Barnier idag. Han tror ha fått yttel och nu
i äranen. ligger på sanatoriet, men blir icke
bättre. Det gör mig mycket ont.

Jag ligger om nätterna och tänker nu som ofta
förr på hur du skall kunna få fram ett brev till Sluys
eller rättare på ett från honom. Det är ju så förskräck-
ligt, att tittarna skall stå i vägen. Men hur skulle
ju skriva, så fort kan man. Fast vem vet? Han arkar
kan inte tänka på annat än lussit.

Gud hjälpe oss alla min kära, kära vänner. Det är
allt så snart och så, att allt är så förskräckligt. Ett sådant
är för mig och hela traktens stunder, fast min talor ju

hoppet hämnar, då så mycket attåta i tvännen är i fara.
Din Selma.